

Roman

DK

Tanrı'nın Yalnız Çocukları

Metin Yaban

Metin Yaban, 1981 yılında Samsun'un Çelikalın köyünde doğdu. ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nden mezun oldu. Aynı üniversitede felsefe alanında yan dal ve Kültürel Çalışmalar Bölümü'nde yüksek lisans yaptıktan sonra Sosyoloji doktorasını Bremen Üniversitesi'nde tamamladı. Uzun yıllar Midilli'deki mülteci kamplarında çocuk koruma ekiplerinde çalıştı. Halen Midilli'de yaşıyor.

TANRI'NİN YALNIZ ÇOCUKLARI

Yazan: Metin Yaban

Editör: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-5941-13-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tanrı'nın Yalnız Çocukları

Metin Yaban

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Sevgili anneme ve babama...

DOŐAN KİTAP
ÖRNEKTİR

23. İsa kayığa binince, ardından öğrencileri de bindi.

24. Gölde anstızın büyük bir fırtına koptu.

Öyle ki, dalgalar kayığın üzerinden aşıyordu. İsa ise uykuya dalmıştı.

25. Öğrenciler gidip O'nu uyandırarak,

“Rab, kurtar bizi, yoksa öleceğiz!” dediler.

26. İsa, “Ey imanı kıt olanlar, neden korkuyorsunuz?” dedi.

Sonra kalkıp rüzgârı ve gölü azarladı. Ortalık sükunetli oldu.

27. Hepsi hayretler içinde kaldı. “Bu nasıl

biri ki, rüzgâr da göl de O'nun sözünü dinliyor?” dediler.

(Matta İncili 8: 23-27, İsa fırtınayı dindiriyor)

Tabiatın işleyişini bilmemek tanrıları doğurduysa,
onu öğrenmenin varacağı yer de tanrıların yok oluşudur.

Ateizmin Gerekliği, Percy Bysshe Shelley

BİRİNCİ BÖLÜM

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKLER

Malaka

“Bismillâhirrahmânirrahîm. Allah’tan başka hiçbir güç ve kudret yoktur. Ya Rabbim! Sadece sana secde eder ve sadece senden yardım dilerim.”

“Âmin!”

“Efendimiz, sen bizim sığınağımız ve gücümüzsün. Yeryüzü altüst olsa, sular kükrese ve kabaran deniz dağları titretse bile korkmayız. Yüce İsa, bedenimize ve ruhumuza dayanma gücü ver.”

“Amen!”

* * *

Balık istifi bir şişme bot Midilli’nin kuzey kıyılarına doğru yol alıyordu. Kol kola kenetlenmiş insanların topluca ettiği dualar ve vaziyetin farkındaymış gibi ağlayan bir bebek dışında çıt çıkmıyordu. Poyrazın köpürttüğü dalgaların birini aşıp diğerinin içine düşen bot, uçtan uca turuncu can yelekleriyle kaplı sahile yaklaşıırken zeytin ormanlarının arasına saklanmış taş evler görünmeye başlamıştı.

Kıyıda bekleyen en az iki botluk, birbirine benzemez insan kalabalığı bir anda hareketlendi. Fotoğrafçılar ılgın ağaçlarının gölgesinden çıktı; gönüllüler insanlara yardım etmek ve yükleri elden ele aktarmak için zincir oluşturdu; köylüler birbirlerine can yelekleriyle vura vura yer kapma kavgasına tutuştu. Botun kıyı-

ya yanaşmasıyla bir köylü zıpkın gibi fırladı ve gözleri motora odaklanmış halde koşarken fotoğrafçının birine çarpıp onun tüm teçhizatıyla suya düşmesine sebep oldu. O esnada rastalı gencin biri emniyet iplerinden tutarak botu kıyıya çekiyordu. Peşinden denize atlayan köpeği doğrulup kalkmaya çalışan fotoğrafçının üzerine basıp geçti ve onu tekrar suya düşürdü. Gönüllüler ayak bileği hizasına kadar su almış bottan herkesi çantalarıyla tahliye ettiği sırada ada yerlileri de işe yarar, para eder, motor, sunta, ne var ne yoksa sökme telaşındaydı. Tamamen boşaltılmış ve son bir bıçak darbesiyle patlatılmış bot dalgalarla birlikte bir ileri bir geri gidiyordu. Artık onunla ilgilenen kimse kalmamıştı.

Denizde beti benzi atanlar karaya ayak basar basmaz can yeleklerini fırlatmış ve birbirlerine sarılarak gözyaşlarına boğulmuştu. Kimi secde edip ellerini göğe açarak dualar ediyor, kimi çakıl taşlarını öpüyordu. Tepeden tırnağa ıslanan fotoğrafçı, gönüllülerin verdiği alüminyum folyoya benzeyen bir termal battaniyeye sarınmış, sahildeki ilk yardım alanında oturuyordu. Kendisine uzatılan sıcak çaya uzandığı anda botun varışını ve mültecileri çeken başka bir fotoğrafçı, diğerinin “Ben mülteci değil...” demesine fırsat vermeden deklanşöre bastı. Ardından hemen yanı başındaki siyahi bir genci çekmeye başladı. Gri battaniyeli adam oturduğu yerde dizlerini bükmüş dik durmasına rağmen diz kapakları neredeyse alnuna değiyordu. Alt dudağı ve çenesi hâlâ atıyor, dişleri takır takır birbirine vuruyordu. Sol kaşını kaldırarak başını geriye eğdi, zum objektifiyle kendisine nişan almış gibi duran fotoğrafçıya baktı. Fotoğrafçı makinesini indirdi, diz çöküp genç adamın bileklerinden tuttu. Gözlerinin içine odaklanmışken yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Yolculuk zorlu muydu?”

“ ... ”

“Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“ ... ”

“İyi misin?”

“...”

Fotoğrafçı sarkık göz kapağı, donuk bakışları ve mühürlü ağızla pek dostane görünüşü olmayan adamı bırakıp eli göğsünde inleyen bir kadını çekmeye başladı. Siyahi adam kimseye tek kelime etmeden hâlâ ıslaklığından titrediği denize dalıp gittiği sırada art arda düdük sesleri yankılandı. Rölantide çalışan ekip otobüsünün önünde duran bir polis memuru, düdük çalarak ve el kol hareketleriyle insanları bir araya toplamaya ve otobüse yönelmeye çalışıyordu. Genç adam bir sürü çoluk çocuk, kadın ve erkekle birlikte, dizi dizi Meryem Ana ve Hz. İsa ikonacılarıyla bezeli polis otobüsüne bindi.

Genç adam kafasını otobüsün camına dayamış denizi, geride bıraktığı Türkiye’yi ve dağ bayır her tarafı kaplayan zeytin ağaçlarını seyrederken önünden hızla geçtiği ağaçlar silikleşmeye ve göz kapakları kapanıp açılmaya başladı... Dalga dalga etrafa yayılan siren sesleriyle yerinden hoplayarak uyandı. Çakarlı tepe lambasını yakmış bir ambulans hızla karşılarından geliyordu. Yüzünü cama yapıştırarak geride kalan ambulansa baktı. Sağında ya da solunda deniz artık görünmüyordu. Yolda araçtan çok insan trafiği vardı. Otobüs, yol ortasından giden bisikletli ve yaya çocuk gruplarının, kafasında karton koli, pusette odun, metal market arabasında bebek taşıyanların ve daha nicesinin yanından geçerken yavaşladı. Yoldaki insan yoğunluğu gitgide artarken zeytinliklerin arasından çadır ve barakalar görünmeye başladı. Polis otobüsü, yüksek beton duvarlı ve duvarlarının üstü helezon jilet kaplı askeri alanı geçtikten sonra korna yardımıyla insan okyanusunu yararak nizamiye kapısından kampa girdi. Beton yolun her iki yanındaki çadırların ve uyku tulumunda uzananların arasından güçlükle ilerleyebiliyordu. Otobüs nihayet tel örgülü bir kapının önünde durdu. Etrafa toplaşan insanlar içeridekileri teker teker süzüyordu. Adamın biri yüzünde kocaman gülümsemeye

çocuğunu koltuk altlarından kaldırdı, ön koltukta oturan kadın gözyaşları içinde çocuğa el salladı. Tanıdıklarını bulmuş başkaları da birbirlerine öpücükler ve selam gönderiyordu. Genç adam çevresini izlemeye dalmışken kulağının dibindeki bağırtıyla irkildi.

“Haydi vre *malaka*!¹ Haydi!”

Polisin biri copuyla kapıyı işaret ediyordu. Genç adam küçük sırt çantasını aldı, etrafı polislerle çevrili otobüsten aşağı ilk adımını attı. Kampın ağır is kokusunu teneffüs ederken bir güvenlik görevlisi, sesi kulakları çınlatan demir sürgüyü çekti ve tel örgülü kapıyı açtı. Genç adam diğerlerini takip ederek kalabalığın bakışları arasında tek sıra halinde avludan geçti, konteynerlerden oluşan idari kısma vardı. Başlarındaki polisin komutlarıyla orta avludaki etrafı çitle çevrili alana geçip banka oturdu ve sessizce beklemeye başladı. Küçük çocuklar dünya umurlarında değilmişçesine koşuşturuyordu. Polisin gürleyen sesiyle apar topar oyunu bıraktılar ve çil yavrusu gibi dağılarak annelerinin kucaklarına sığındılar. Ardından görevli geldi, yanındaki tercümanların aracılığıyla kampa yeni varmış topluluğa uluslararası koruma prosedürleri ve başvuru süreci ile ilgili bilgiler vermeye başladı. Çantasına sarılıp bir köşeye oturan genç adam, İngilizce tercümeyle kulak kabarttı; diğer dillerde anlatılanlar sırasında telefonuyla oyalandı. Bilgilendirmenin ardından ilk kayıt işlemleri başlamış olsa dahi çevresiyle ilgilenmiyordu. Polisin yanı başına kadar gelip el etmesiyle yerinden doğruldu ve ilk kayıt ofisine adımını attı.

Konteyner ofiste dört polis bilgisayar ve karton kahve bardakları hariç neredeyse boş bir masanın etrafında oturuyordu. Genç adam polisin gözüyle işaret ettiği sandalyeye geçer geçmez ellerini bacaklarının arasında kavuşturdu ve öylece beklemeye baş-

1. Yunancada en yaygın argo sözcük olan malaka, mastürbasyon yapan kişi anlamına gelse de kullanılan üslup ve bağlama göre anlamı değişir. Bir öfke ya da memnuniyetsizlik ünlemi olduğu gibi korku, beğenme ya da sevgi ifadesi anlamlarında da kullanılabilir.

ladı. Bilgisayarın önündeki polisin "İsmin ne?" sorusuna kafasını kaldırmadan yanıt verdi.

"Issa, efendim."

"Issa ne? Soyadı?"

"Nasere, Issa Nasere."

"İngilizce, *yes*?"

"Biraz."

"Fransızca?"

"Fransızca yok."

"Anadilin?"

"Şil... Şilluk, efendim. Padang da biliyorum."

"O ne be? Tercümanı nereden bulacağız sana şimdi?"

Polis memuru cevabını bilmediği soru karşısında kopya istercesine diğer arkadaşlarına döndü. Onlardan da bir umut ışığı göremeyince sorularına İngilizce devam etti.

"Doğum yeri?"

"Malakal şehri, Güney Sudan."

"Ne? Malaka mı?"

Bilgisayar başındaki polis cevabı duyar duymaz kahkahayı salıverdi. Yanındaki meslektaşının kolunu ittirerek kıkırdıyordu. Issa boynunu kaplumbağa gibi içe çekti. Omuzlarını kaldırmış halde, gevrek gevrek gülen polislere bakıyordu. Gülüşmeler dinince polis kaldığı yerden devam etti.

"Güney Sudanlı birine de ilk kez denk geliyorum. Kimliğin, pasaportun var mı bari?"

Issa kafasını sağa sola salladı. "Neyse" dedi polis, "kimlik yok, tercüman yok. Olduğu kadar artık... Baba adı?"

"Yusufu."

"Anne?"

"Maryam."

"Annen, baban nerede?"

"..."

“Annen, baban nerede yaşıyor diyorum.”

Issa seçiren gözünü eliyle örttü. Başını öne eğerek yanıt verdi.

“Öldü ikisi de.”

“Anlaşıldı. Demek yine aynı hikâye. Yaşın kaç?”

“On yedi, on yedi buçuk.”

Polis memuru kafasını bilgisayar ekranından kaldırdı, Issa’yı baştan aşağı incelemeye başladı.

“Yaşını bilmiyor musun? Var mı kimliğin? Yok. Ne bileyim yalan söylemediğini? Boyuna posuna bakılırsa yirmi varsın.”

“Ağabeyim... yaşıyorsa eğer, o şimdi yirmi yaşında olacaktı.”

“Ağabeyin nerede?”

“Bilmem.”

“Ne demek bilmem?”

“Bilmiyorum.”

“Neyse, kimlik ya da pasaport getirirsen bakarız, oldu mu? Merak etme.”

Diğer polislere döndü, onlar da aynı şekilde “Bakarız, bakarız” diye onayladılar.

Issa, polislerin diğer sorularını da cevapladıktan sonra fotoğraf çekindi ve A4 kâğıdı boyutundaki ilk kayıt belgesinin çıktısını eline aldı. Siyah beyaz fotoğrafında neredeyse sadece kapkara bir kafa görünüyordu. Hemen yanında kayıt tarihi mührü vardı: 21 Mart 2018. Doğum hanesindeki tarih de anne adı gibi yanlış yazılmıştı: 1 Ocak 2000.

“Sormak istediğin bir konu var mı?”

“Şey... burada ne kadar kalırım? Atina’ya ne zaman gönderirler?”

“Dur bakalım ya. Daha yeni geldin. Hemen ne Atinası?”

“Ben İngiltere veya Kanada’ya gitmek istiyorum da.”

“Bak sen, Atina da kesmedi. Acelen ne? Belki burayı çok seversin, hiç gitmek istemezsin.”

Bekle

Issa ilk kayıt işlemlerinin ardından polis memuru eşliğinde hangarı andıran büyük ve yüksek tavanlı bir çadırın olduğu kısma vardı. Kampın geri kalanından ayrı tutulan bu alanda onlarca insan görüş günüyümüş gibi tel örgülerin arasından birbirleriyle sohbet ediyordu. Issa çadırın girişindeki yemek kaplarıyla taşmış, salçaya ve yağa bulanmış çöp bidonlarının başında beklerken görevli elinde iki battaniyeyle geldi. “Her yer senin. İstedığın yerde kalabilirsin” diyerek içeriyi işaret ettikten sonra işine döndü. Issa envai dilde yankılanan çocuk ağlamaları arasında battaniyesini serecek kıyı köşe yer bulmak ümidiyle çevresine bakındı. Çadırın iki yanındaki demir ranzaların etrafına perde niyetine beyaz çarşaflar çekilmiş ve hepsi çoktan kapılmıştı. Orta alanda ise aileler battaniyelerle kendi hususi odalarını oluşturmuştu. Issa ranzaların, battaniye odaların ve uyku tulumlarının arasındaki daracık koridordan geçerek çadırın arka kısmına vardı ve çıkışın önünde tamı tamına bir battaniyelik yer buldu. Portatif tuvalet manzaralı ve esanslı yeni yerinde battaniyesini serip oturdu; köşesinden etrafı seyretmeye koyuldu. Karşısındaki ranzada dördüzmüş gibi bir örnek çekik gözlere ve sivri elmacık kemiklerine sahip akranlarının kâğıt oyununa dalmıştı ki çadırda koşuşturan çocuklar birden durdu, oturanlar ayağa kalktı, ranzasında yatanlar çarşaftan perdelerini açtı. Yemek gelmişti. Görevlilerin iki ellerinde kocaman siyah torbalarla içeri girmesiyle insanlar alelacele çadırın ön tarafında sıra olmaya başladı. Issa başını o yöne çevirdi ancak yemek sırası için yerinden kımlıdamadı. Plastik kaptaki pilav üstü

yeşil mercimek, bir dilim beyaz peynir, su ve Arap ekmeğinden oluşan menülerini alanlar önünden geçerken telefonunun kulaklığıyla müzik dinlemeye devam etti.

Tek başına ve kimseyle alakadar olmadan geçirdiği ilk gecenin sabahına gürültü ve patırtıyla uyandı. Adamın biri bağırırken üç dört kişi kollarına girip onu sakinleştirmeye çalışıyor; karşı taraftan da bir başkası, şahsına ve sülalesine edilen küfürleri havaya tekmeler atarak savuşturuyordu. Çadırdaki herkes olay mahalline toplanmış, Issa kalabalığın ve kavganın kıyısında kalakalmıştı. O hengâmenin içerisinde siyah bir kol, onu ayak altından çekip çıkararak doğruca kavgadan uzakta duran Afrikalıların ranzalarına götürdü.

Yüz hatları ve derilerinin koyuluğu birbirinden farklı, kadınlı erkekli bu küçük Afrikalı grup kendi aralarında *pidgin* İngilizcesi² ile anlaşıyordu. Sıklıkla tekrar edilen “ayfon” ve “Ali Baba” kelimelerine bakılırsa olay bir telefon hırsızlığıydı. Bu sırada kendileri pardesünün içinde bunalan kadınlar, askılı bluz giyen, saçları örgülü, tırnakları ojeli Afrikalı hemcinslerine şöyle bir bakış atmadan edemiyor; bazı komşu erkekler ise “La havle vela kuvete” çekmekle birlikte onlardan gözlerini alamıyordu. İş işten geçtikten sonra gelen polis araya girince herkes dağıldı. Polisler hırgür çıkaran iki adamı sorgusuz sualsiz kelepçeleyerek götürdü. Böylece sabah tantanası sona erdi.

* * *

Günler günleri kovaladı. Kiminin telefonu, kiminin parası kayboldu. Tel örgülerin karşısındaki erguvan tomurcuktan çiçeğe döndü. Büyük çadır yeni gelenlerle daha da dolmuşken kampa yerleştirilecekler listesinde bir gün Issa'nın adı okundu. Tek mal

2. Özellikle Batı Afrika ve Nijerya'da konuşulan, yerel dillerin ve İngilizcenin karışımı, ortak iletişim diline verilen isim.

varlığı olan ufak sırt çantası ve battaniyelerini topladı. Yine polis eşliğinde, Afrikalıların kaldığı kısımdaki iki katlı konteynerlerin önüne geldi. Merdivenleri çıkınca kapısında spreyci boyayla “No: 1312” yazan yeni odasına vardı. Kapı kolunun olması gereken yerdeki ipi çekerek kapıyı açtı. Yuvarlak bir tepsinin etrafına taç yaprak gibi dizilmiş on iki genç erkek yerde akşam yemeklerini yiyordu. Kapının açılmasıyla güneşin ışık huzmelerinin arasında beliren silüete kafalarını çevirdiler. Önlerinde dikilmeye devam eden Issa, el kol ve kaş göz hareketleriyle içeriye buyur edilince odaya ilk adımını attı. Fakat ağzı yemek dolu biri pörtlek gözlerini Issa'nın terliklerine dikmiş, işaretparmağını sağa sola sallıyordu. Issa battaniye kaplı zemine ve kapı önündeki ayakkabılara bakarak adımını geri almak zorunda kaldı. Yalınayak içeri girdi ve yeni oda arkadaşlarını başıyla selamladı. Ne var ki konteyneri kaplayan beş metal ranza, içi giysi dolu plastik torbalar ve yer sofrasında yemek yiyenlerden odada adım atacak yer yoktu. Biri yumruğuyla ağzını silerek yerinden kalkıp Issa'ya sofrayı işaret etti. Issa hiç orali olmayınca yatağının üzerindeki akustik gitarı bir kenara itti ve oturması için yer açtı. Diğerleri salçalı makarnalarını yerken, Issa ranza demirlerine asılı külot ve çorapların arasından yeni yuvasını inceliyordu. Su ısıtıcısı, prize takılı tek göz elektrikli ocak ve plastik kaplar içinde üst üste konmuş yemeklerden oluşan mutfak, salonun parçasıydı. Salon aynı zamanda yatak odasıydı ve tuvalet ihtiyaçlarını giderebilecek bir yer görünmüyordu.

Sofra toplanıp da salon gelgit misali tekrar ortaya çıkınca Issa ranzayı sahibine teslim etti. Kendi yerine, battaniye kaplama zemine oturdu. Kulaklıklarını takıp dünyanın geri kalanıyla bağlantısını kesmişti ki oda arkadaşlarının biri gitarın tellerine hafif hafif vurmaya başlayınca büyülenmiş gibi onu izlemeye başladı. Akorların ahenkli tınlamasından kulaklarını, parmakların perde üzerinde gezinmesinden gözlerini alamıyordu. Aklını, fikrini ve ruhunu tamamen gitardan çıkan ritme ve melodiye kaptırmıştı.

Bu hipnoz hali, yemeğin üstüne mayışan ve uyuklayan birinin azarlamalarına kadar devam etti. Dinletinin son bulmasının ardından Issa'nın ilgisi telefonuna kaydı. Tuş sesi açık telefonuyla oyun oynarken biraz önceki paylamaların bir benzerinden kendisi de nasiplendi.

“Uyuyacağız dedik. Kıs şunun sesini. Cıv cıv cıv... Bunları niye yolluyorlar buraya, anlamadım gitti. Çocuk bakıcısı mıyız biz?”

Issa telefonunu kapatıp cebine koyduğu sırada azar kardeşliği yaptığı gitarın sahibi yanına geldi.

“Sahiden, senin ne işin var büyüklerin arasında?”

“Bilmem. Yerin burası dediler.”

“Ver şu kâğıdını bir bakayım.”

Issa ilk kayıt belgesini uzattı. Adam kısaca göz gezdirdikten sonra doğum tarihi hanesine parmak basarak Issa'ya durumunu izah etti.

“Anlaşıldı. Yine aynı hikâye. Seni de büyük kaydetmişler demek.”

“Ne fark eder?”

“Fark etmese burada bizimle değil, şu ufaklık gibi aşağıdaki refakatsiz çocuklar koğuşunda olurdu.”

Adam tencereyi ve kaşık çatalı toplayan küçük bir çocuğu işaret ediyordu. Issa'nın “Yetişkin erkek olmanın nesi kötü ki?” sözlerine gülümseyerek yanıt verdi. Omzuna elini atıp bir oda arkadaşını işaret etti.

“Şu temyizden de ret yedi, şimdi kaçak. Yakalanırsa doğrudan deport. Sabah baskını korkusundan geceleri dışarıda yatıyor. Benim bir sene oluyor. Daha cevap yok.”

Ardından Issa'yı ensesinden kapıp kendine çevirdi.

“Bize anca *perimene*³, anlıyor musun? Doktora git *perimene*; İltica Ofisi'ne durumunu sor, derneklere başvur, aynı. Bekle bekle, bir şey olacakmış gibi. Neyse, kendin göreceksin zaten.”

3. (Yun.) Bekle.

“... Denizin ortasında birden durduk. Daha karanlık. Benzin mi bitti, motor mu bozuldu; ne bileyim ben niye çalışmıyor. Düdük çalışıyoruz, çığırıyoruz ama nafile. Deniz kudurmuş. Su da alıyoruz bir yandan. Can yeleği var ama bildiğin sünger. Suyu emiyor. Çıkardım attım. Ağlayanlar mı dersin, kusanlar mı dersin... Çocuğun biri denize düştü. Peşinden babası atladı. Biz daha bir şey yapamadan dalgalar aldı, götürdü onları.”

Issa, Muhammed, Ferid ve daha niceleri... Midilli'nin Moria göçmen kampında kalan Güney Sudanlı, Afgan, Suriyeli çocukların hikâyesi bu. Bir şekilde hayata tutunmaya çalışan, savaş, açlık, ve sefaletten kurtulup daha iyi bir hayat isteyenlerin çarpıcı, acı ve öfkeli hayatı. Zeytin ağaçlarının altında savaşın kanlı yüzüyle tanışmış, zeytin dalı gördüklerinde barışı değil savaşını hatırlayan çocukların romanı.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			240₺

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5941-13-8	
		Doğan Kitap
	9 786255 941138	